עס ווערט 100 יאהר זינט די פראנצויזישע אידען האבען געקראגען פולשטענדיגע בארעכטיגונג

די רעוואלוציע וואס האט אנגעהאלטען צוויי טעג און האט געהאלפען די אידען פון פראנקרייך צו דערשלאגען זיך צו גלייכע רעכט מיט אלע איינוואוינער פון לאנד.

פון דר. נ. מ. געלבער

ווען די איינוואוינער פון פאריז האבען זיך אויפגעכאפט פון שלאף דעם 27־טען יולי 1830, זענען זיי אונערווארטעט איבעראשט געווארען דורך א ידיעה וועגען א רעוואלוציע. די דאזיגע רעוואלוציע וואס איז געווען א פועל־יוצא פון קארל דעם צעהנטען'ס פאראָרדנונגען, וועלכע האבען באדייט א פארלעצונג פון דער קאנסטיטוציאנעלער כארטע" — האט אינגאנצען געדויערט צוויי טעג. דעם 29־טען יולי איז לודוויג דער 18־טער — דער נאכפאלגער פון קארל דעם 10־טען (1842-33), וואס איז אנטלאפען אויס מורא פאר'ן רעוואלוציע־טעראר — איז מיט איהם די בורבאנישע דינאסטיע שוין געווען געשטירצט. פאר לודוויג פיליפ, דעם בירגער־קעניג, איז פריי געווארען דער וועג. אלס קעניג פון די פראנצויזען האט ער באשטיגען דעם טראהן, און האט געוואונען פאר די ארלעאנס די לאנג געהאפטע מאכט.

אין געגענזאץ צו דער גרויסער רעוואלוציע (1789) איז די יולי־רעוואלוציע פארלאפען אהן טעראר. מ'קאן אפילו זאגען, אהן בלוט־פארגיסונג.

די פרייהייט, וואס די יולי־רעוואלוציע האט געבראכט, איז אויך געווען א טובה פאר די פראנצויזישע אידען. הגם אין דער רעוואלוציאנס־באוועגונג — אויף וויפיעל אזעלכע איז בכלל געווען — האבען די אידען גופא קיין דירעקטען אנטייל ניט גענומען. איז עס דאך געווען קלאהר, אז די 150,000 אידען אין פראנקרייך האבען מיט באפרידיגונג באגריסט דעם טויש פון די דינאסטיעס, און דאס נאך מעהר דערפאר, ווייל די בורבאנען האבען דאך אויסגעהאדעוועט דעם קאטוילישען קלער, און דערמיט אונטערשטיצט דעם אידען־האס, וועלכען זיי האבען פארשפרייט.

פיהרענדע אידען האבען אונטערשטיצט לואי פיליפ'ן, אין דער ערווארטונג איז אונטער איהם וועט צו שטאנד קומען די פולשטענדיגע גלייכבארעכטיגונג פון די אידען.

איזאק אדאלף קרעמיע האט אין די יולי־טעג גענומען א שטארקען אנטייל אין די פאליטישע געשעהענישען. זייענדיג א פערזענליכער פריינד פון לואי פיליפ, האט ער דאך געשטרעבט אויסצונוצען די פאליטישע איבערקעהרעניש קודם־כל פאר דער פארבעסערונג פון דער [illegible]־כער לאגע פון די פראנצויזישע אידען.

אמת, אז אונטער לודוויג דעם 18־טען און קארל דעם 10־טען איז די גלייכשטעלונג פון די אידען געווען פעסטגעשטעלט אין דער קאנסטיטוציע, אבער א דאנק דעם איינפלוס פון די אידען־פיינדליכע עלעמענטען איז די דאזיגע גלייכבארעכטיגונג פאר די אידען געבליבען אילוזאריש. א איד האט ניט געקאנט באקומען קיין מלוכה־פאסטען. די קאנסטיטוציע האט אנערקענט נאר די קאטוילישע רעליגיע אלס הערשענדע מלוכה־רעליגיע. דורך דעם האט זיך נאטירליך פאר די אידען געשאפען א רייע פון רעכט־באגרענעצונגען, וועלכע האבען צוריקגעזעצט דאס אידענטום אין פארגלייך מיט די אנדערע רעליגיעס.

די אויפגאבע פון דער זיגרייכער יולי־רעוואלוציע איז געווען צו פארפעסטיגען אין דעמאקראטישען זין די גרונד־יסודות פון דער קאנסטיטוציע, וועלכע קארל דער 10־טער האט געפרובט א ריהר צו טאן. די ערשטע דעפוטירטען־פארזאמלונג אונטער קעניג לואי פיליפ האט טאקע געדארפט פארווירקליכען דאס דאזיגע ווערק. עס איז דעריבער געווען קלאהר, אז אויך די פראגע וועגען דער פולשטענדיגער גלייכשטעלונג פון די אידען וועט באשעפטיגען דעם פארלאמענט. קרעמיע האט אויסגענוצט זיין גאנצען איינפלוס, כדי אויסצואיבען א דרוק איז דער דאזיגער הינזיכט אויפ'ן קעניג, אויף דער רעגירונג און אויפ'ן פארלאמענט, כדי די גרייכבארעכטיגונג פון די אידען זאל ווערען א פאקט. אלס וויצע־פרעזידענט פון דער קאנסיסטאריע איז ער געווען בארופען אויך אפיציעל צו פארטרעטען די אינטערעסען פון די אידען.

שוין אויף דער זיצונג פון די דעפוטירטע פון 7־טען אויגוסט 1930, איז געקומען צו רייד וועגען דער רעוויזיע פון יענע קאנסטיטוציע־באשטימונגען, וועלכע האבען אנערקענט דעם קאטאליציזם אלס מלוכה־רעליגיע. ס'איז אויך אנגענומען געווארען א באשלוס, די דאזיגע באשטימונגען צו שטרייכען. איצט האט זיך נאך געהאנדעלט וועגען ענדערען דעם ארטיקעל 7 פון 1814, לויט וועלכען נאר די גייסטליכע פון די קריסטליכע רעליגיעס האבען באקומען זייער געהאלט פון דער מלוכה־קאסע. מ'האט אלזא דעם דאזיגען ארטיקעל געדארפט אזוי ענדערען, אז אויך די אידישע רבנים זאלען באקומען שכירות פון דער מלוכה צוגלייך מיט די קאטוילישע גייסטליכע. אין דער זיצונג פון 30־טען נאוועמבער האט דער אונטערריכטס־מיניסטער מערילו מאטיווירט דעם פארשלאג פון דער רעגירונג, לויט וועלכען „די דינער פון דער אידישער רעליגיע באציהען פון 1־טען יאנואר און זייער געהאלט פון דער מלוכה־קאסע". ער האט דערביי ערקלעהרט, אז די פארשריפט פון ארטיקעל 7, לויט וועלכען עס ווערט באצאהלט פון דער מלוכה־קאסע בלויז די קאטוילישע גייסטליכקייט, ווידערשפרעכט די קאנסטיטוציע וואס גיט אלע רעליגיעס א גלייכען שוץ. ער האט אויפגעפאדערט די קאמער, צו דערפיהרען ביז'ן סוף די אין יאהר 1789 באשלאסענע גלייכבארעכטיגונג פון די אידען.

דעם 2־טען דעצעמבער איז פארגעלייענט געווארען דער באריכט פון דער קאמיסיע, וואס איז ספעציעל באשטימט געווארען פאר'ן דאזיגען צוועק. וואס אמת, האבען איינגע דעפוטאטען געפרובט צו מאכען, אז דער רעגירונגס־פארשלאג זאל דורכפאלען, ארויסרוקענדיג געגען די אידען פארשידענע ארגומענטען. אזוי האבען זיי ערקלעהרט, אז די מלוכה איז צוליעב דער גרויסער צעראבירונג פון דעם קירכען־פארמעגען בעת דער גרויסער רעוואלוציע געצוואונגען צו צאהלען שכירות די גייסטליכע, וועלכע זענען בארויבט געווארען פון יעדער הכנסה־קוועלע. דאס איז אבער ניט געווען דער פאל ביי די סינאגאגעס. חוץ דעם וואלט עס געווען א באליידיגונג פון דער קירכע ווען זי זאל גלייכגעשטעלט ווערען מיט דער סינאגאגע פון די אידען. איין דעפוטאט האט זיך אויך ארויסגעזאגט, אז די אידען פארדינען ניט די גלייכשטעלונג, ווייל זיי זענען ניט קיין פאטריאטען, דאגעגען די דעפוטאטען סאלווער, וואסעל א. א. האבען פארטיידיגט דעם שטאנדפונקט פון דער רעגירונג און האבען פארלאנגט פון פארלאמענט צו ברענגען א באוויז, אז די יולי־רעוואלוציע וויל אלע רעליגיעס געבען דעם גלייכען שוץ, און אז דאס אויספיהרען גרויסע הומאניטארע געדאנקען איז תמיד די פריווילעגיע פון פראנקרייך.

אן באמת איז דער רעגירונגס־פארשלאג אנגענומען געווארען מיט 211 שטימען געגען 71.

א סך שווערער איז פארגעקומען דאס אננעהמען דעם פארשלאג אין דער העכערער פאלאטע. דא האבען זיך געלאזט הערען צאהלרייכע שטימען געגען דעם גלייכשטעלען דאס אידענטום מיט דעם קריסטענטום. מיר טרעפען דא אויך ענערגישע פארטיידיגער פון רעגירונגס פארשלאג, ווי גראף מאלע, באראן פאסקיע און גראף פאטראליס, וועלכע האבען בשעתם בייגעוואוינט דעם נאפאלעאנישען סנהדרין אלס רעגירונגס־קאמיסארען, און האבען דארט געהאט די געלעגענהייט זיך צו באקענען מיט אידישע פראגען ווייניגסטענס אין זייערע גרונד־יסודות. דער אונטערריכטס־מיניסטער מערילו האט ניט קוקענדיג אויף דער אונטערשטיצונג פון די דאזיגע דריי מענער, געהאט צו באקעמפען ניט קיין קליינע שוועריגקייטען. אין זיין רעדע האט ער געגעבען אן איבערבליק איבער די לייסטונגען פון די פראנצויזישע אידען, און האט באטאנט אין ווארימע אויסדרוקען די באדייטונג פונ'ם אידענטום פאר דער מענשליכער קולטור. שוין דער פאקט, וואס דאס קריסטענטום איז ארויסגעקומען פון אידענטום, בארעכטיגט די פולע גלייכשטעלונג פון ביידע רעליגיעס. דער דעפוטאט סאלווער האט אפילו געהאלטען פאר נויטיג אנצואווייזען אויפ'ן פאטריאטישען גייסט, און אויפמערקזאם געמאכט אויף דעם גראד אין יענע טעג אויסגעבראכענעם נאוועמבער־אויפשטאנד אין פוילען, אין וועלכען די אידען האבען קעמפענדיג גענומען אנטייל.

ניט ווייניגער ווארמהערציג האט געקלונגען דער קאמיסיע־באריכט, וועלכען עס האבען אפגעגעבען גראף פורטאליס. ער האט אנאליזירט דעם גרונט־וועזען פון קריסטענטום און אידענטום, וואס שטיצען זיך אויף א געמיינזאמער טראדיציע, און איז דאנגעקומען צום באשלוס, אז די אידישע רעליגיע דארף שוין דערפאר באקומען די מלוכה'שע אונטערשטיצונג, ווייל זי איז א פעסטונג פון דער סאציאלער ארדנונג. די טענות פון איינגע רעדנער וועגען כלומרש'דיגע געהיימע געזעצען פון די אידען האבען ניט קיין גרונט, ווייל דאס סנהדרין האט געהאט די געלעגענהייט עפנטליך צו באהאנדלען אלע געזעצען פון אידענטום.

טראץ פארשידענע ווידערשטאנדען האט אויך די העכערע פאלאטע דעם 1־טען פעברואר 1831, מיט 57 געגען 32 שטימען אנגענומען דעם רעגירונגס־פארשלאג.

אזוי איז דערגרייכט געווארען די פולשטענדיגע גלייכשטעלונג פון די פראנצויזישע אידען, און די לעצטע באגרענצונגען זענען געווארען אפגעשאפט. שוין דעם 8־טען פעברואר האט דער קעניג לואי פיליפ באשטעטיגט דאס געזעץ, לויט וועלכען די פראנצויזישע רבנים האבען געדארפט צוגלייך מיט די קאטוילישע גייסטליכע באקומען א טייל פון זייערע שכירות פון די מלוכה־הכנסות. די רעוואלוציע האט אזוי ארום געבראכט די רעאליזירונג פון דער איבער צוויי יאהר־צעהנדליגער ניט ערלעדיגטע איינשטעלונג פון די פראנצויזישע אידען.

ביים פענסטער

(סקיצע)

פון בן־א. סאכאטשעווסקי

מיר איז אייגענטליך אינגאנצען אונבאקאנט, ווי מען האט איהם גערופען, צי ער האט געהייסען חיים, דוד, ישראל, אדער גאר א גאנץ אנדער נאמען. מיר דאכט זיך אבער, אז דאס איז דוקא ניט פון גרויס וויכטיגקייט. דעם איינדרוק וואס ער האט אויף מיר געמאכט איז איבעריגענס ניט געקומען דורך זיין נאמען, נאר צוליעב זיין איינזאם לעבען, זיין תמיד אליין זיין, יעדעס מאל, ווען איך האב איהם באמערקט, כאטש איך האב איהם בלויז געזעהן דורך זיין פענסטער אין די שבת נאכמיטאגס, ווען מיר איז אויסגעקומען פארבייגעהן נעבען זיין הייזעל.

איך בין זיכער, אז ער האט מיך ניט געקענט, מיך אפילו ניט באמערקט. ווען איך בין אפט שטעהן געבליבען נעבען זיין פענסטער, וואס איז געווען ווי אנגעשפארט אויפ'ן טראטואר, און דאך האט ער מיר געשיינט צו זיין אזוי באקאנט, זאגאר אפט אזוי נאהענט, אז מעהר ווי איינמאל, אליין ניט וויסענדיג ווארום האב איך מיך וועגען איהם אזוי לאנג פארטראכט און זיך געוואונדערט ווי אזוי און פון וואס לעבט אט דער איינזאמער מענש. איך האב אפילו ניט געוואוסט אזוי שטארק. איז דאס געווען צוליעב דעם טרויעריגען אומעט, וואס האט שטענדיג, ווי מיר האט זיך אויסגעוויזען, פון זיינע אויגען פון אונטער די ברילען ארויסגעקוקט, אדער איז דאס געווען דאס רחמנות פון אן איינזאמען, אן עלענדען, וואס איז געווען ווי אויסגעגאסען אויף זיין לענגליך צורינצעלט פנים, וואס איז געווען באוואקסען מיט גרויע שיטערע האר, וועלכע האבען זיך פארלוירען אין זיין שפיציגער בארד. איך ווייס דאס אליין ניט, ווייל אפט זענען דא איינדריקע, בילדער, מענשען וואס רופען ארויס אינטערעס, און מען קען זיך אליין וועגען דעם אלעם קיין שום חשבון ניט אפגעבען.

איך ווייס נאר, אז יעדעס מאל, ווען מיר איז אויסגעקומען פארבייצוגעהן זיין צימערעל מיט דעם ברייטען ניט פארהאנגענעם פענסטער, וואס איז בלויז געווען באשלאגען מיט שטאכעטען, האב איך געמוזט שטעהן בלייבען פאר ווייניגסטענס א צעהן מינוטען. אביסעל פון דער ווייטען כדי ער זאל מיר ניט באמערקען. דאס דאזיגע צימערעל איז געווען באלעגט און ווי אנגעשאטען מיט אלטע שטיקער מעבעל, מאטראצען, שמאטעס, און אט פון דעם גאנצען ארימקייט האט זיך נעבען פענסטער ארויסגעהויבען א טישעל ביי וועלכען דער אלטער איז געזעסען אנגעשפארט מיט ביידע הענט פאר אן אפנעם עין יעקב, אדער אן אנדער ספר, און שטיל און אומעטיג, קוים באמערקבאר, זיך געשאקעלט איבער דעם ספר פאר דעם ליכט פון טאג שיין די ברילען זיינע זיינען ווי על פי נס געהאנגען אויף זיין שארפער שפיץ נאז, און יעדעס מאל, וואס ער האט אויפגעהויבען דעם קאפ א קוק צו טאן אין גאס האבען זיינע אויגען אפיגעקוקט אריבער זיינע ברילען.

דאכט זיך א קלייניגקייט, א איד זיצט און לערענט אין די שבת נאכמיטאגס, זוכט טרייסט און האפנונג אין זיין גרויען און אפשר אויך זעהר טרויעריגען לעבען, אבער איך האב זיך אפט דערמאהנט אין איהם, און געוואלט אריינדרינגען אין דער נשמה פון א מענש, וואס איז ווי פארגעסענער איבערגעבליבען אויף דער וועלט.

א חוץ דעם איז ער דאך געווען מיינער א שכן. איך האב מיך נאכגעפרעגט וועגען איהם, ווער איז ער, פון וואס לעבט ער, אבער קיין קלאהרע תשובה האב איך ניט געקראגען, און אפשר האט זיך מיר דאס בלויז אזוי אויסגעראכט. ווייל איך האב איהם דוקא געוואלט זעהן אינ'ם ליכט ווי א מין געהיימניס.

אבער עס האט אויך פיעל מאל געטראגען, אז אויף אט דעם עלענדען פנים האט זיך א בלאסער שמייכעל באוויזען. א מענש מוז דאך אויך אמאל שמייכלען, און דאמאלט האב איך מיר פארגעשטעלט, אבער איך גלויב איך בין איבערגעצייגט אז דאס איז אויך אמת, אז אמאל, אפשר גאר ניט לאנג צוריק, האט ער זיך געפיהלט און אויך געלעבט אונטער אנדערע אומשטענדען.

ער האט דאך פארנומען אויב ניט קיין גאר גרויסע, איז ווייניגסטענס א באקוועמע דירה, וואו ער האט געוואוינט מיט זיין פרוי און קינדער, און געהאט פרנסה ווי יעדער מענש, וואס ארבייט דערפאר. זיינען די קינדער אונטערגעוואקסען, זיהן און טעכטער, חתונה געהאט אוועק אין זייער אייגענעם וועג, און איבערגעבליבען איז ער בלויז מיט זיין פרוי. לעבט דאך קיין מענש ניט אייביג, און זי איז אויך אוועק אויפ'ן וועג פון אלע שטערבליכע. האבען איהם די פארהייראטע קינדער פארגעסען, געקראגען און געהאט זייערע אייגענע זארגען, פרייד און לייד און וואס זאל טאקע דען טאן אן אלטער עלענדער טאטע, האט ער זיין דירה געמוזט פארלאזען, זיך אריינציהען אין דעם קליינעם ארימען צימערעל, און אזוי האבען זיך שוין די יאהרען געטראגען, געוואוינט געווארען צו דער איינזאמקייט. קיין קינד קומט ניט, קיין אייניקעל באווייזט זיך ניט, קיינער רופט איהם אויך ניט, האט ער זיך אין די וואכען טעג ארומגעשלעפט איבער די מארק פלעצער, געהאנדעלט צוביסלאך מיט אלט מעבעל און שמאטעס, און אין די שבת נאכמיטאגס, מעשה עונג שבת, האט ער זיך צוגעכאפט צו א ספר.

איך בין טאקע זיכער, אז אט אזוי איז געווען דער גורל פון דעם אלטען, און איצט, אויף די עלטערע און שפעטערע יאהרען, האט ער זיך פיליכט אומגעקעהרט צום אלטען אייביגען קוואל און געזוכט טרייסט אין די באפליגעלטע געדאנקען פון א ספר.

וואס דען זאל טאן א איד אן איינזאמער איבער די זיבעציג, אדער אפשר נאך מעהר, אין די שבת נאכמיטאגס, ווען דער שלאף איז שוין לאנג אראפ פון די אויגען. דאס אלטע הארץ ווערט וואס אמאל שוואכער, און קיינער ווייס דאך ניט וועמענס טאג עס וועט זיין, גראבען זיך איין אלע חושים אין א הייליג ספר, נעהט אויף גרויס ליכט פאר די אויגען, און עפעס א מאדנע פרייד נעהמט ארום דאס שוואכע הארץ, און עס דאכט זיך ווי די איינזאמקייט און עלענד וואלטען שוין לאנג פארשווינדען און ווי ארום איהם וואלט געצאפעלט א יונג, גרויס און אייביג לעבען פון ליכטיגע געדאנקען, און הימלען וואס זענען שטענדיג טיעף און בלוי, און אין וועלכע עס טראגט זיך ארום די נשמה פון דעם מענשען פון אייביגקייט צו אייביגקייט.

אט די דאזיגע פרייד, דאס גרויסע גליק פון גייסטיגע און דערהויבענע וועלטען, האב איך דאך באמערקט אין זיינע גרויסע קלוגע אויגען, ווען ער האט אפירגעקוקט פון אונטער די ברילען. א מענש אין זיינע יאהרען שמייכעלט דאך זיכער ניט פון קיין נארישע געדאנקען, און אחוץ דעם רופט דאך נארישקייט קיינמאל ניט ארויס אזא העלע ליכטיגקייט אויפ'ן פנים פון דעם וואס איז פארטיעפט אין אן אלט און הייליג ספר.

דער עין יעקב אדער אפשר אן אנדער ספר, וואס איז געלעגען אפען פאר זיינע אויגען, האט דאך אויך אויסגעזעהן אזוי אלט. די בלעטער פאר"חלב'ט, מיט אפגעריסענע געלע ברעגען ווי דורכגענעסען פון אלטקייט, און מיר האט זיך געדאכט אז דער אלטער און דאס ספר ווערען צוזאמען עלטער, נעהמען אויף זיך די זעלבע יאהרען, נאר ווען דער אלטער איינזאמער איד וועט שוין מעהר ניט זיין וועט דאס ספר איבערגעהן בירושה אין דעם הויז פון א קינד אדער אייניקעל.

דאמאלט וועט דאס ספר בלייבען שטעהן אין א שראנק אדער אפשר אויף א פאליצע צווישען אנדערע ספרים, און די גרויסע ליכטיגע געדאנקען און די טורגענד פון דעם האלב דורכגעריסענעם פון צייט ספר וועט שוין מעהר ניט טרייסטען קיין אלטען מיעדען עלענדען איד, וואס האט זיינע אויגען איינגעגראבען אין די הייליגע אותיות.

א סך מאהל פלעגט טאקי דער אלטער מאן זיך אויך בעווייזען אין גאס אין די וואכען טעג. א גרויסע ערענסטקייט איז געלעגען אויסגעגאסען אויף זיין פנים, און אויף א גוט־מארגען פון א שכן האט ער מיט א בלאסען שמייכעל שטיל אפגעענטפערט און וויטער אוועק זיין וועג.

אבער אויך דאס איז ניט איבעריג וויכטיג, איך ווייס נאר, אז פאר מיר איז דער דאזיגער אלטער געווען עפעס מעהר ווי א געוועהנליכער מענש, א דערווייטער און ווי א פארגעסענער פון כלל, און אפט מאל גאנץ אונבאוואוסט פון זיך אליין האב איך מיך פארטראכט וועגען איהם, וועגען זיין גורל, און אויך וועגען זיין ארים שטיבעל אנגעווארפען מיט שמאטעס און שטיקער מעבעל, פון וועלכע ער האט זיך נעבען א טישעל ביים פענסטער ארויסגעהויבען און נעבויגען זיין קאפ איבער אן אפען ספר, און דארט האט ער געזוכט דערקוויקונג, חבר'שאפט און משפחה אין זיין אלט און איינזאם לעבען.

בודאפעסטער סהלה שטארבט־אפ

פון בודאפעסט מעלדעט מען:

לויט די סטאטיסטישע באריכטען, וואס זענען לעצטענס פארעפענטליכט געווארען האט די צאהל אידישע געבורטען אין בודאפעסט באטראפען אין יאהר 1920 — 3506, דאגעגען אין יאהר 1929 ניט מעהר ווי 1902, ד. ה., אז די צאהל אידישע געבורטען האט זיך פארקלענערט זייט די 9 יאהר אויף 74 פראצענט.

אין משך פון דער זעלבער צייט האט זיך די צאהל געבורטען צווישען קאטאליקען פארקלענערט מיט 19 פראצ. און די צאהל געבורטען ביי פראטעסטאנטען איז געבליבען אהן ענדערונג.

אין משך פון ערשטען האלב יאהר 1930 זענען אין בודאפעסט פארדעגיסטרירט געווארען 616 אידישע געבורטען, אין משך פון דער זעלבער צייט זענען אין בודאפעסט געשטארבען 1046 אידען. אויף דער פארקלענערונג פון די אידישע געבורטען ווירקען אויך שטארק די געמישטע חתונות, וועלכע באטרעפען 12-15 פראצענט פון דער אלגעמיינער צאהל חתונות ביי אידען.

באקאנטמאכונג צו טאראנטאר אידען

— פון —

לאזארס „אלה ספעין" האל

דער שענסטער און גרעסטער אידישער רעסטאראן אין טאראנטא איז א וואונדערבאר פלאץ מיט אלע באקוועמליכקייטען פאר חתונות, בר מצוה'ס, פארטים און באנקעטען.

אלעס איז ביי אונז סטריקטלי כשר, אפילו פאר די פרומסטע אידען. די קיך איז אונטער דער פערזענליכער אויפזיכט פון דער גוט באקאנטער מרס. לעווינסאן, אויך אונטער דער השגחה פונ'ם גוט באקאנטען משגיח

מר. שמואל יארמולאוויטש

קומט אונז זעהן וועגען אייערע קומענדע אראנזשמענטס פאר אייערע אונטערנעמונגען.

לאזארס „אלד ספעין"

178-180 קווין סטריט וועסט

טעלעפאן עלגין 0700.

ספעשעל „עקזיבישאן" סטריט קארס

דירעקט צו די עקזיבישאן אריינגענג

איסטערן אריינגאנג — קינג וועג

צווישען קאקסוועל און דענפארט און דעם מזרח אריינגאנג, דורך דענפארט, בראדוויו, קינג און באטהוירסט.

באטהוירסט וועג

צווישען וואהען ראוד און סט. קלעיר און דעם מזרח אריינגאנג, דורך באטהוירסט סטריט.

ציטווייליגע ענדערונג — באטהוירסט וועג אין אווענט

אין עקזיבישאן צייט וועט אין אווענט דער וועג פון די רעגולערע באטהוירסט קארס זיין: פון וואוהען ראוד און סט. קלעיר עוו. סאוט אויף באטהוירסט סטר., איסט אויף פראנט סטר. (אנשטאט קינג סטר.) און צו די דאקס, צוריקקערענדיג זיך דורכ'ן זעלבען וועג.

וועסטערן אריינגאנג — קווין וועג

צווישען בוירטשמאונט לופ און דעם מערב אריינגאנג, דורך קינגסטאן ראוד, קווין און דאפרין.

דאווערקאורט וועג

צווישען פרעסקאט לופ (פרעסקאט און סט. קלעיר) און דעם מערב אריינגאנג דורך דייווענפארט, דאווערקאורט, קאלעדזש, אסינגטאן, קווין און דאפרין.

דאנדעס וועג

צווישען ראנימיד און דאנדעס און דעם מערב אריינגאנג, דורך דאנדעס, ראנסעסוויילס, קינג און דאפרין.

ציטווייליגע ענדערונג אין "קינג"

קינג איסט

צו דער עקזיבישאן סורווים וועלען אפערירען קינג טריפער קארס אין דער פרי און אין אווענט ראש שטונדען צווישען ערינדייל לופ און קינג און בעי סטר. דורך בראדוויו, קווין און קינג. צוריקקערענדיג זיך אויף קינג סטר. פון יארק און איבער דעם רעגולערען וועג.

ראוט דורך עקזיבישאן צייט.

קינג וועסט

קינג קארס וועלען זיך פארקירעווען פונ'ם ווינסענט לופ (בלור און דאנדעס) צו קינג און טשווירטש סטר., דורך דאנדעס, ראנסעסוויילס און קינג, צוריקפארענדיג וועסט איבער קינג סטר. פון דושארדזש סטר. און איבער'ן רעגולערען וועג.

TORONTO TRANSPORTATION COMMISSION

MOTOR COACH SERVICES

דירעקט צו די עקזיבישאן גראונדס

אנהויבענדיג 9 א זייגער פרי.

פארען, אריינרעכענענדיג דעם איינטריט

סינגעל 50ס. רעטורן 75ס.

„רעטורן סערוויס" דירעקט פון דער וועסט ענד פונ'ם גרענד סטענד, דורכ'ן אויביגען וועג.

GRAY COACH LINES

YONGE AT FRONT — ADELAIDE 4221 — BAY AT DUNDAS